

Instytut Pamięci Narodowej - Opole

<https://opole.ipn.gov.pl/opo/aktualnosci/244855,Uroczystosc-oznaczenia-mogily-Szczepana-Glowackiego-i-nsygnium-Grob-Weterana-Walk.html>
06.07.2026, 20:10

[Następny](#)

[Powrót](#)

Uroczystość oznaczenia mogiły Szczepana Głowackiego insygnium „Grób Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Polski” - Kluczbork, 3 lipca 2026

Dzisiaj na Cmentarzu Komunalnym w Kluczborku odbyła się uroczystość oznaczenia mogiły Szczepana Głowackiego insygnium „Grób Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Polski”. W wydarzeniu uczestniczyła Renata Wojciechowska z Delegatury IPN w Opolu. Obecni byli również starosta kluczborski Mirosław Birecki oraz wnioskodawca Damian Miś, dzięki którego zaangażowaniu możliwe było objęcie grobu należną ochroną i upamiętnieniem.

03.07.2026

Szczepan Głowacki (1897–1978) był uczestnikiem walk o niepodległość Polski, którego życiorys stanowi świadectwo niezwykłego patriotyzmu i służby Ojczyźnie. Walczył w Powstaniu Wielkopolskim, uczestnicząc m.in. w wyzwoleniu Inowrocławia, brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej, a jako żołnierz Wojska Polskiego służył również podczas II wojny światowej. Po ewakuacji z kraju przedostał się przez Węgry i Bałkany na Bliski Wschód, gdzie wstąpił do Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich. Walczył w Afryce Północnej, uczestnicząc m.in. w obronie Tobruku. Za swoją służbę został odznaczony licznymi odznaczeniami, w tym Wielkopolskim Krzyżem Powstańcym.

Program „Grób Weterana Walk o Wolność i Niepodległość Polski”, realizowany przez Instytut Pamięci Narodowej na podstawie ustawy z 22 listopada 2018 r., ma na celu odnajdywanie, ewidencjonowanie i trwałe upamiętnianie miejsc spoczynku osób zasłużonych w walce o wolną i niepodległą Polskę.

Szczepan Głowacki urodził się 9 grudnia 1897 r. w jako syn Michała i Agnieszki z d. Sosnowska w Wielkim Sławsku. Ukończył 6 klas gimnazjum, a po ukończeniu edukacji pomagał rodzinie w pracy na roli. Jeszcze jako uczeń brał czynny udział w strajku przeciwko nauczaniu w języku niemieckim. W dniu 16 września 1916 r. został powołany i wcielony do armii niemieckiej 34 pułku filizyjerów w Szczecinie, a w październiku przeniesiony do oddziału karabinów maszynowych w Krekowie koło Szczecina. Następnie w grudniu tego samego roku został odkomenderowany do szkoły podoficerskiej w Doberitz koło Szpandaw. Po ukończeniu nauki w maju 1917 r. walczył na froncie zachodnim we Francji, gdzie brał czynny udział w walkach przy 397 p., a w sierpniu 1918 r. przy 211 pułku piechoty. Dnia 27 września po ataku z użyciem gazu trafił do szpitala w Legnicy, gdzie przebywał do 20 listopada 1918 r., a następnie przydzielony do 4 kompanii karabinów maszynowych. Brał udział w Powstaniu Wielkopolskim służąc w Kompanii Karabinów Maszynowych 1 Batalionu 31 Pułku Piechoty we Włocławku od 27 grudnia 1918 r. Uczestniczył w wyzwoleniu Inowrocławia w dniach 6-7 stycznia 1919 r. Jak wspomina w ankiecie dla weteranów powstania wielkopolskiego: *Dnia 21 grudnia 1918 r. uciekłem ze Szczecina wyskakując w Mogilnie z pospiesznego pociągu Poznań-Królewiec. Przedzierając się przez Grenz Schutz do Skulska, a stamtąd do Piotrkowa Kujawskiego, gdzie w dniu 2 stycznia 1919 r. zgłosiłem się do 31 p.p mała grupka ludzi tam stacjonujących. Dnia 3 stycznia 1919 r. rozbrajałem Grenz Schutz*

(pluton 49 ludzi) w Jeżycach koło Piotrkowa Kujawskiego. Tegoż dnia wieczorem wezwany przez Dowódcę Baonu 31 p.p. Włocławek do stawienia się z ludźmi w ilości 23 żołnierzy do Radziejowa skąd razem z Baonem 31 p.p wyruszyłem do Kruszwicy i w dniach 5 i 6 stycznia 1919 r. brałem udział w walkach z garnizonom niemieckim stacjonującym w Inowrocławiu. Po walkach z Niemcami (...) pozostałem w 31 p.p (późniejszym 31 p. Strzelców Kaniowskich Kompania K.M I Baonu z którym wysłany zostałem na front ukraiński do Włodzimierza Wołyńskiego. Walczył pod Łuckiem, Chorchowem, Stojanowem, Brodami i Poczajewem. W czerwcu 1919 r. I. Batalion został przyłączony do pułku w ramach 10 Dywizji Piechoty pod dowództwem Gen. Brygady Żeligowskiego na odcinek frontu Niżniów, Czortków, Jermakówka nad Zbruczem. W październiku 1919 r. Dywizja została przerzucona do Mińska Litewskiego, a następnie 4 grudnia 1919 r. do Wilna i wtedy też zachorował, został przeniesiony do szpitala, gdzie przebywał do 4 lutego 1920 r. Po zakończeniu urlopu zdrowotnego udał się ponownie do swojej jednostki, jednakże w Łodzi został zatrzymany przez żandarmerię, która odprowadziła go do Baonu Zapasowego 31 p. Strzelców Kaniowskich w Łodzi, gdzie przydzielony został do szkoły podoficerskiej jako instruktor. W połowie marca 1920 r. Szczepan Głowacki na własną prośbę przeniesiony został rozkazem D.O Gen. Łódź do Sztabu 16 Dywizji Pomorskiej w Toruniu. 2 maja 1920 r. skierowano go na front wschodni z przydziałem do Sztabu 16 Dywizji Piechoty. W lipcu tego samego roku został przydzielony do Polowego Szpitala Koni. 16. Dyw. Piech. Jako podoficer gospodarczy w stopniu plutonowego. W listopadzie 1920 r. awansowany do stopnia wachmistrza (sierżant). Po powrocie do Grudziądza przydzielony ponownie do Szpitala Koni Nr. 1. Z dniem 1 lutego 1921 r. na własną prośbę przeniesiony został do 55 pułku poznańskiego piechoty. W okresie międzywojennym od 1 czerwca 1921 r. do września 1939 r. pracował jako instruktor w 60 p.p w Ostrowie Wielkopolskim i podoficer zawodowy w 55. poznańskim p.p. W okresie od grudnia 1921 r. do 31 stycznia 1924 r. służył w 60. p.p Ostrów Wielkopolski, a 1 lutego 1924 r. w 53 p.p. w Stryju.

2 września 1939 r. Szczepan Głowacki został wyznaczony na stanowisko oficera materiałowego, a następnie Ośrodka Zapasowego 11 Karpackiej Dywizji Piechoty w Stryju. 21 września wraz z oddziałem przekroczył granice polsko-węgierską, był internowany na Węgrzech. W październiku tego samego roku zgłosił się do Armii Polskiej we Francji jednakże został zatrzymany przez Konsula Polskiego w Budapeszcie w celu werbowania młodych polskich żołnierzy do wyjazdu do Armii Polskiej we Francji. 21 czerwca 1940 r. uciekł z obozu internowania i zgłosił się w konsulacie polskim w Budapeszcie w celu udania się do Armii Polskiej na zachódzie. Nocą z 28 na 29 czerwca 1940 r. przekroczył granicę węgiersko-jugosłowiańską podróżując do Zagrzebia, gdzie zgłosił się do konsulatu polskiego. Oczekiwał na transport do Syrii, gdzie organizowana była Samodzielna Brygada Strzelców Karpackich pod dowództwem Stanisława Kopiańskiego. W nocy z dnia 10 na 11 sierpnia 1940 r. przebył drogę transportem kolejowym z Zagrzebia przez Belgrad, Saloniki, Istambuł i Mersynę skąd statkiem „Warszawa” dopłynął do Hajfy. 19 sierpnia 1940 r. zgłosił się do Komendy Uzuppełnień i został przydzielony do 1 Pułku Strzelców Karpackich na stanowisko szefa kompanii w stopniu starszego sierżanta. 3 października 1940 r. Brygada została przetransportowana na teren egipski na zachód od Aleksandrii, a w styczniu 1941 r. nastąpiła reorganizacja Brygady z pułków piechoty na Bataliony w wyniku czego Głowacki został przydzielony do II Batalionu Kompanii Dowodzenia na stanowisko szefa kompanii. Służył na linii obronnej w Mersa-Matruh do lipca 1941 r., dalej w Sidi-Haneish a następnie w El-Maryi(?). Brał udział w bitwie o Tobruk, ale z uwagi na znajomość niemieckiego zmieniono jego przydział na szkołę łączności w Al-Ma'adi (30 km od Kairu). Po przejściu szkolenia dołączył do 7 pancernej dywizji angielskiej „Szczyry Pustynne”. W powodu choroby w drugiej połowie grudnia 1941 r. trafił do szpitala na terenie Egiptu, gdzie przebywał do końca marca 1942 r. i przez kolejne

tygodnie korzystał w urlopu zdrowotnego. 29 kwietnia zgłosił się do Ośrodka Zapasowego S.B.S.K, a 7 maja otrzymał przydział na stanowisko kierownika kancelarii Polskiej Sekcji przy Scot.Gen.Hosp. 1 września przeniesiony do Dowództwa Wojsk Polskich na Środkowym Wschodzie z przydziałem na stanowisko kierownika kancelarii Szefa Służby Zdrowia.

W wojsku kolejno osiągał stopnie: strzelec, w lutym 1919 - kapral, w czerwcu 1919 - plutonowy, w listopadzie 1920 wachmistrz /sierżant/, lipiec 1925 - starszy sierżant, a ostatecznie stopień podporucznika mianowanego.

Podczas II wojny światowej uczestniczył w wojnie obronnej w szeregach 11 Dywizji Strzelców Karpackich. Po przekroczeniu granicy polsko-węgierskiej udał się na zachód, gdzie został wcielony do 1 Pułku Strzelców Karpackich. Brał udział w walkach przeciw Niemcom w Afryce. Po zakończeniu walk pracował w Anglii jako robotnik i w 1963 r. wrócił do Polski.

Odznaczenia:

- Odznaka pamiątkowa Wojsk Wielkopolskich z dnia 1 sierpnia 1922 r. (przyznana przez Dowództwo Okręgu Korpusu Nr. VII, legitymacja nr. G.1017 6 Pułk Strzelców Wielkopolskich. /60. p.p/
- Medal pamiątkowy za wojnę 1918-1921 r. (przyznany rozkazem 53. p.p nr. 2528/28)
- Medal Dziesięciolecia (przyznany rozkazem 53 p.p nr. 275/28)
- Brązowy Krzyż Zasługi (przyznany rozkazem 53 p.p nr. 244/38)
- Odznaka Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich, Dywizji Strzelców Karpackich z dnia 17 września 1942 r. nr. 128
- Wielkopolski Krzyż Powstańczy nr. 12.22-0.764 z dnia 22 grudnia 1966 r.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Kluczbork

Opole

Wojna polsko-bolszewicka

Upamiętnienie